

- Με την Γκαμπριέλα Τελεκφάλβι και την Αθηνά Κρητικού
- With Gabriela Telekfalvi and Athena Kritikou
- **Απομαγνητοφώνηση: Σελίδα 1 με 6 / Transcript: Page 6 till the end**

Απομαγνητοφώνηση

Ανδρική Φωνή: Είναι τα podcast του hoponinclusion.com

Αθηνά Κρητικού: Γεια σας είμαι η Αθηνά Κρητικού, ιδρύτρια και πρόεδρος του Σ.Κ.Ε.Π. Σήμερα φιλοξενώ την φίλη και συνεργάτιδα Γκαμπριέλα Τελεκφάλβη, ιδρύτρια της Α.Μ.Κ.Ε. “Κίνητρο”.

Ανδρική Φωνή: Συζητάμε χωρίς φίλτρα όλα τα τι, πώς και γιατί, που μας προβληματίζουν.

Αθηνά Κρητικού: Γκαμπριέλα μου καλημέρα. Σε ευχαριστώ πάρα πολύ που είσαι κοντά μας σήμερα. Η κοινωνία των πολιτών έχει πάρει τεράστιο μερίδιο της αγοράς στο θέμα της κοινωνικής ισότητας, συνοχής, και τα λοιπά. Αυτό που κάνεις, είτε μέσω του Λαβυρίνθου των Αισθήσεων ή μέσω της Α.Μ.Κ.Ε. Κίνητρο, είναι εξαιρετικό. Θεωρώ ότι υπάρχουν πάρα πολλοί ιδιώτες οι οποίοι έχουν αφοσιωθεί στο να προσπαθήσουν να καλλιεργήσουν, να δημιουργήσουν μια καλύτερη Ελλάδα.

Γκαμπριέλα Τελεκφάλβη: Ναι, σωστά.

- Το κράτος πού βρίσκεται; Αυτή είναι πάντα η ερώτηση μου, το κράτος πού βρίσκεται μέσα σε όλη αυτή τη διαδικασία. Όχι ότι δεν υπάρχουν προσπάθειες, αυτό που προσπαθώ να πω είναι ότι δεν φτάνουμε. Δεν φτάνεις εσύ, δεν φτάνω εγώ. Όλες οι κινήσεις που κάνουμε, και θα

ήθελα την γνώμη σου πάνω σε αυτό, είναι εξαιρετικά σημαντικές, αλλά αν θεσμικά δεν γίνει η αλλαγή, είμαστε μια σταγόνα στον ωκεανό. Δεν ξέρω αν έχεις την ίδια εικόνα με μένα τα 8 τελευταία χρόνια.

- Ναι.

- Εγώ, θυμώνω, θυμώνω πάρα πολύ. Αισθάνομαι πιο θυμωμένη μέρα με την ημέρα, δηλαδή αντί να περνάει ο θυμός μου, χειροτερεύει και ήθελα και τη δική σου αίσθηση γιατί είσαι μια νέα γυναίκα, ξεκίνησες ακόμα πιο νέα. Είναι αξιοθαύμαστα αυτά που έχεις πετύχει. Τι αισθάνεσαι όμως;

- Σίγουρα υπάρχει ματαίωση, του τύπου ότι όσες δράσεις και να κάνουμε, ότι δεν είναι αρκετό να τις κάνουμε μόνοι μας και για αυτό και βρίσκουμε και συνεργάτες σε ό,τι κι αν κάνουμε, σε οποιαδήποτε εκπαίδευση. Και μάλιστα εμάς, έτσι, η μεγαλύτερη συνειδητοποίηση σε αυτό ήταν το 2019, όταν διακριθήκαμε και από τον ΟΗΕ που το θεωρούσαμε έτσι πάρα πολύ σημαντικό ότι θα γυρίσουμε και θα χτυπήσουμε περισσότερες πόρτες, θα ανοίξουν περισσότερες πόρτες για να το επικοινωνήσουμε και να μεγαλώσει και το αντίκτυπο μέσα από αυτό. Αργότερα και την ίδια χρονιά, τον Δεκέμβρη, πάλι διακριθήκαμε και από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, οπότε πολύ σημαντικές διακρίσεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο και παρόλα αυτά στέλναμε δελτία τύπου, επικοινωνούσαμε τις δράσεις, και δυστυχώς δεν υπήρχε η ανταπόκριση που περιμέναμε.

Και φυσικά μετά ήρθε και ο covid, οπότε εκεί κι αν άλλαξαν οι προτεραιότητες. Είναι πολύ δύσκολο, είναι πολύ δύσκολο και όντως υπάρχει αυτή η ματαιότητα και το “Εμείς θα αλλάξουμε τα πράγματα;”, αλλά από την άλλη, αν δεν κάνουμε και εμείς κάτι, ποιος; Προσωπικά, εγώ θεωρώ ότι έχει γίνει κάποια αλλαγή από το 2014 που θυμάμαι όταν ξεκινούσα. Τουλάχιστον γύρω από αυτό το θέμα της αναπηρίας και σε θέματα κοντά στη δική μας προσέγγιση, θεωρώ ότι έχουν υπάρξει από την κοινωνία των πολιτών, κυρίως, δράσεις και αλλαγές.

- Αυτό είναι το θέμα, η κοινωνία των πολιτών. Αυτό με ενοχλεί πάρα πολύ. Εμείς όταν ξεκινήσαμε με τον Σ.Κ.Ε.Π. θυμάμαι μιλάγαμε για αναπηρία κι ο κόσμος δεν ήθελε καν να ακούσει. Εγώ δεν ξέρω πόσο θα μπορούμε να παλέψουμε ακόμα, μόνοι μας. Ναι, αυτή σου η σιωπή λέει πολλά γιατί λες ότι “Εντάξει, το θέλω, το πιστεύω, το κάνω για μένα πρώτα από όλα”.

- Συμφωνώ απόλυτα, 100%.

- “Δεν το κάνω για τους άλλους, άρα το κάνω για μένα”. Αλλά υπάρχει κάποια στιγμή που κουράζεσαι. Δηλαδή θέλεις να δεις ότι υπάρχει μια συνέχεια, ότι υπάρχει μια συνέπεια, ότι υπάρχει μια δέσμευση, κι όταν βλέπεις ότι δεν υπάρχει, απλά κουράζεσαι και το θέμα είναι πόσο θα αντέξεις.

- Συμμερίζομαι 100% αυτή την άποψη. Κουράζεσαι και πολλές φορές ακόμα και εμείς, μέσα από την κοινωνία των πολιτών είμαστε, αντί να είμαστε μια γροθιά, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που απλά θα δούμε ανταγωνιστικά κάποιον άλλον οργανισμό και θα πούμε ότι “Α, ωραία θα τρέξω εγώ όσο περισσότερο μπορώ”, ενώ φαντάσου να ήμασταν μια γροθιά και να ήμασταν στην ίδια σελίδα, πόσο περισσότερα πράγματα θα είχαμε καταφέρει! Πρώτα από όλα για τον στόχο μας, που υποτίθεται ότι είναι να βοηθήσουμε και να εκπαιδεύσουμε και να μη χρειάζεται μάλλον να υπάρξουμε.

- Αυτό λέω κι εγώ. Είδες, είμαστε πραγματικά στο ίδιο μήκος κύματος γιατί όταν με ρωτάγανε, παλιά, “Πώς βλέπετε τα 15 επόμενα χρόνια; Ποιος είναι ο στόχος του Σ.Κ.Ε.Π.;”, κι έλεγα, “- Να μην υπάρχουμε”. “- Μα γιατί να μην υπάρχουνε;”, “- Να μην υπάρξει λόγος να υπάρχουμε”.

- Σωστά.

- Αλλά αυτό που είπες για τον ανταγωνισμό επίσης είναι θέμα νοοτροπίας, δηλαδή είναι θέμα ελληνικής πολύ νοοτροπίας. Ότι στην Ελλάδα ατομικά δουλεύουμε καταπληκτικά, αλλά δεν έχουμε μάθει ακόμα την σημασία των συνεργειών.

- Όχι.

- Σε αυτήν την προσπάθεια, κανείς δεν περισσεύει. Άρα αν μπορούσαμε όλοι μαζί, ο καθένας στο πλαίσιο της εμπειρίας του, των βιωμάτων του, δηλαδή εσύ έχεις άλλα να μου προσφέρεις, εγώ έχω άλλα να σου προσφέρω.

- Εννοείται.

- Αν μαζί, δεν ξέρουμε ακόμα να τοποθετούμε το να κάνουμε μαζί τα πράγματα. Λέμε να είμαστε μαζί, αλλά είναι άλλο να είσαι μαζί. Για να φτάσεις να είσαι μαζί, πρέπει να μπορείς να κάνεις πράγματα μαζί με τον άλλον, αλλιώς δεν το πετυχαίνεις. Και ήθελα, επειδή έχω αυτή την οικειότητα μαζί σου, να μοιραστούμε και αυτή την απογοήτευση, γιατί κι αυτή είναι μέρος της ζωής.

- Ναι.

- Και συχνά δεν το λέμε, ότι πολλές φορές γονατίζουμε. Πολλές φορές η επόμενη μέρα είναι εξαιρετικά δύσκολη. Πολλές φορές λέμε “Θα το κλείσω το μαγαζί ή θα συνεχίσω να παλεύω;”. Εγώ μέσα σε 15 χρόνια ήθελα να το κλείσω, 1000 φορές. Δεν ξέρω τι με κρατάει ακόμα. Κάτι πρέπει να με κρατάει.

- Και εγώ το ψάχνω αυτό.

- Αυτό είναι, πρέπει να πούμε την αλήθεια κάποια στιγμή εκεί έξω. Πρέπει να πούμε τη δική μας αλήθεια ότι κάνουμε ό,τι μπορούμε, αλλά κάποια στιγμή δεν μπορούμε μόνοι μας.

- Εμείς έχουμε ξεκινήσει από το 2014, όπως ανέφερα, έχουμε εκπαιδεύσει πάνω από 25.000 άτομα και παρόλα αυτά δεν έχουμε κάποια σταθερή χρηματοδότηση, η οποία να εξασφαλίζει, και να αισθανόμαστε και εμείς μια ηρεμία ότι, ωραία, είναι βιώσιμο αυτό και για εμάς που είμαστε 100% σε αυτό, και μπορούμε να κάνουμε περισσότερα πράγματα.

Συγκεκριμένα, εγώ που το έχω ξεκινήσει αυτό 8 χρόνια τώρα, δεν έχω πάρει μισθό ούτε από τον Λαβύρινθο των Αισθήσεων, ούτε από την Κίνητρο, γιατί προφανώς προτιμώ να τα επενδύσω στο ίδιο το πρότζεκτ, στο ίδιο το πρόγραμμα, στην ίδια την αστική μη κερδοσκοπική εταιρία, αλλά κάνουμε και τόσα πράγματα. Όπως ανέφερα και προηγουμένως, χτυπάμε τόσες πόρτες, κυνηγάμε τόσο, που είμαστε συνέχεια στο τρέξιμο. Δηλαδή με ρωτάνε οι φίλοι μου “Τι κάνεις;”, και η κλασική απάντησή μου είναι “Τρέχω”. Τρέχω, τρέχω, τρέχω, αλλά κουράζεσαι σε αυτή τη διαδρομή.

- Γιατί κουράζεσαι, κουράζεσαι συναισθηματικά και ψυχολογικά.

- Ναι.

- Δηλαδή κι εγώ το έχω ξεκινήσει 15 χρόνια. Άφησα τη δουλειά μου. Είμαι η πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου, δεν πληρώνομαι. 15 χρόνια ποτέ. Καμιά φορά με κοιτάνε και καχύποπτα γιατί εμείς στον Σ.Κ.Ε.Π. δεν παίρνουμε προγράμματα, δημόσιο χρήμα καθόλου. Η χρηματοδότηση είναι ιδιωτική, είναι οι εταιρείες στο πλαίσιο της εταιρικής κοινωνικής ευθύνης ή από ιδρύματα. Όντως εγώ δεν πληρώνομαι και έχω την αγωνία κάθε τέλος του μήνα να πληρωθούν οι συνεργάτες, το οποίο είναι μια τεράστια αγωνία.

- Βέβαια.

- Και ο κόσμος δεν το πολύ-καταλαβαίνει αυτό τώρα. Εγώ σαν Πρόεδρος όντως δεν πληρώνομαι γιατί απαγορεύεται στα σωματεία, το οποίο και αυτό είναι λάθος. Διότι όταν εγώ τα 15 τελευταία χρόνια δουλεύω 7 μέρες στις 7, 10ωρο την ημέρα, θα έπρεπε να έχω μια αμοιβή για να μπορώ να συνεχίσω.

- Ε βέβαια, πώς θα είναι βιώσιμο;

- Μπράβο! Εγώ έχω και μια ηλικία, εσύ είσαι νέα. Πόσο καιρό ακόμα; Είναι πράγματα τα οποία ο κόσμος δεν τα ξέρει, και επαναλαμβάνω ότι πρέπει να ειπωθούν. Όταν έχεις χρόνο και διάθεση να είσαι ειλικρινής, γιατί δεν πρέπει πάντα να λέμε “Είναι ωραία τα σωματεία μας”, είναι καλά και κάνουν εξαιρετική δουλειά, με τι κόστος όμως.

- Είναι τεράστιο το κόστος και πολλές φορές, τουλάχιστον μέσα από τη δική μου εμπειρία έχω δουλέψει παράλληλα σε άλλες εταιρείες, ενώ ταυτόχρονα στον ελεύθερο μου χρόνο έκανα και τις δράσεις και τις εκπαιδεύσεις μέσα από τον οργανισμό. Το άλλο το οποίο δεν συζητιέται καθόλου, και είναι κάτι που τουλάχιστον εγώ το βιώνω πάρα πολύ έντονα, είναι ότι πολλές εταιρείες, ακόμα και όταν δουν στο βιογραφικό σου ότι έχεις ιδρύσει μια εταιρεία, δεν θα

επενδύσουν τόσο πολύ σε σένα γιατί θεωρεί η εταιρεία ότι είσαι με το ένα πόδι έξω και ότι ανά πάσα στιγμή έχεις κάτι άλλο, το οποίο σε κρατάει. Και αυτό, είναι εμπόδιο και για την καριέρα σου, την όποια καριέρα θέλεις να κυνηγήσεις παράλληλα. Οπότε δεν έχεις βιωσιμότητα γιατί είσαι Α.Μ.Κ.Ε., από την άλλη κυνηγάς και παράλληλα πράγματα για να υπάρξει βιωσιμότητα στη ζωή σου, γιατί δεν τα βρίσκεις έτοιμα.

- Πώς θα κάνεις αλλιώς;

- Βέβαια. Και αντί να επιβραβεύεται αυτό και να θεωρείται και προϋπηρεσία - δεν είναι ότι ήμουν σε κάποια άλλη εταιρία, έχω ιδρύσει τη δική μου εταιρεία και την τρέχω εδώ και 8 χρόνια. Και παρόλα αυτά, αντιμετωπίζομαι σαν άτομο το οποίο είτε είναι τζούνιορ, ακόμα, γιατί είναι και το θέμα της ηλικίας εδώ, και τώρα μπαίνουμε και σε άλλα κομμάτια, αλλά είναι βασικά ένα πολύ μεγάλο ρίσκο, πρόβλημα και εμπόδιο. Δηλαδή εμένα μου έχει σταθεί αρκετές φορές εμπόδιο.

- Εγώ πιστεύω και κάτι άλλο. Ότι όταν πας και διεκδικείς μια θέση σε μια εταιρεία, το ότι έχεις ιδρύσει τη δική σου Α.Μ.Κ.Ε., εγώ δεν πιστεύω ότι φοβούνται ότι χρόνος από την εταιρική δουλειά θα δοθεί στο δικό σου κομμάτι, αλλά ότι ενδεχομένως θα διεκδικήσεις μια πιο ψηλή θέση και έναν άλλο μισθό. Γιατί κακά τα ψέματα, όταν έχεις ιδρύσει μια Α.Μ.Κ.Ε., δεν μπορείς να είσαι τζούνιορ.

- Βέβαια.

- Όχι μόνο την έχεις ιδρύσει, τη διαχειρίζεσαι. Δεν μπορείς να είσαι τζούνιορ, πώς να το κάνουμε; Ένα και ένα κάνουν δύο. Άρα υποπτεύομαι ότι σκέφτονται ότι θα ζητήσεις μεγαλύτερο μισθό, καλύτερη θέση, δηλαδή υπάρχει αυτή η καχυποψία. Και οι καιροί είναι δύσκολοι, κακά τα ψέματα. Όμως είσαι και μικρή ακόμα. Εγώ δεν έχω τις ίδιες απαιτήσεις που έχεις εσύ, αλλά εσύ οφείλεις να έχεις απαιτήσεις. Οφείλεις στον εαυτό σου, δηλαδή κάνεις τόσα πράγματα για τους άλλους, για την κοινωνία, και συγγνώμη που θα το πω άκομψα, σου οφείλει η κοινωνία. Και δεν το λέω με κακία. Αλλά κάποια στιγμή μια αναγνώριση, ένα “ευχαριστώ”, μια δικαίωση, τη θέλουμε, την έχουμε ανάγκη.

- Κι αν όχι “Ευχαριστώ” και δικαίωση, τουλάχιστον μια ισότιμη αντιμετώπιση με βάση τις δεξιότητες και την εμπειρία που έχουμε. Γιατί αν είχαμε την ίδια εμπειρία, αλλά την αποκτούσαμε από μια άλλη εταιρεία, κάποιου άλλου την εταιρεία, σίγουρα δεν θα υπήρχε η ίδια αντιμετώπιση από το να έχουμε αποκτήσει αυτή την εμπειρία από τη δική μας εταιρεία.

- Τέλος πάντων, νομίζω ότι έχουμε πάρα πολλά ακόμα να πούμε Γκαμπριέλα μου. Θα ήθελα να κάνουμε και ένα επόμενο podcast. Θίξαμε θέματα τα οποία ούτε εγώ ήξερα ότι θα θίγαμε σήμερα. Αλλά θεωρώ ότι επειδή έχουμε την άνεση μεταξύ μας ότι κάποια πράγματα πρέπει να τα θίγουμε και να τα λέμε έτσι όπως τα αισθανόμαστε. Σε ευχαριστώ πάρα πολύ που ήσουν μαζί μας σήμερα.

- Εγώ σε ευχαριστώ πάρα πάρα πολύ, και για την πρόσκληση.

- Και θα είμαστε πάντα σε επαφή.

Ανδρική Φωνή: Σκέψου μια κοινωνία που να μην χωρίζεται στους μεν και στους δε. Είμαστε όλοι μέρος του προβλήματος. Είμαστε όλοι μέρος της λύσης.

Transcript

Male Voice: These are the Hop On Inclusion.com podcasts

Athena Kritikou: Hello, my name is Athena Kritikou, President and Founder of SKEP. Today I am hosting my friend and colleague Gabriela Telekfalvi, Founder of AMKE "Kinitro" (NGO "Motivation").

Male Voice: We discuss without filters all the What's, How's and Why's that trouble us.

Athena Kritikou: Good morning Gabriela. Thank you very much for being with us today. Civil society has acquired a huge market share in the issue of social equality, cohesion, and so on. What you do, either through the Labyrinth of the Senses or the NGO Motivation, is excellent. I believe that there are many individuals who have dedicated themselves to trying to cultivate and create a better Greece.

Gabriela Telekfalvi: Yes, right.

- Where is the State in all this? That has always been my question, where is the state in this whole process? Not that there haven't been any attempts, but what I'm trying to say is that they are not enough. You're not enough Gabriela, I'm not enough... All the moves we make, and I would like your opinion on this, are extremely important, but if institutional change does not occur, we are just a drop in the ocean. I don't know if you have the same image as me in these last 8 years.

- Yes.

- Me, I get angry, I get very angry. I get angrier day by day, that is, instead of my anger dissipating, it gets worse and I would like your feelings on this issue because you are a young woman, you started even younger than me. What you have achieved is admirable. But how do you feel?

- There is certainly frustration, of the type that no matter how many actions we may do, it is not enough to do them alone and for this reason we also find partners in whatever we do, in any type of training. And in fact for us, the biggest realization of this was in 2019 when we were honored by the UN and we considered it so very important because we could knock on more doors, more doors would be opened to communicate and grow and the impact would be felt.

Later in the same year, in December, we were once more honored by the European Commission, so very important distinctions at the European level. But you know what? We sent press releases, communicated our actions, and unfortunately there was not the response we expected. And of course, then covid came along, so that's where the priorities really changed. It is very difficult, it is very difficult and indeed there is this futility and we thought "Can we change things?", but on the other hand, if we don't do something, who will? Personally, I think there has been some change since 2014 when I first started. At least around the issue of disability and on issues close to our own approach, I believe that there have been actions and changes from civil society, mostly.

- This is what civil society is all about. This bothers me a lot. When we started at SKEP I remember we were talking about disability and people didn't even want to listen to us. I don't know how much longer we can fight alone. Yes, this silence of yours says a lot because you're saying "Okay, I want it, I believe it, I'm doing it for me first and foremost".

- I totally agree, 100%.

- "I'm not doing it for others, I'm doing it for me." But there comes a time when you get tired. That is, you want to see that there is a continuity, that there is a consequence, that there is a commitment, and when you can see that there isn't any of this, you just get tired and the question is, how long can I last at this?

- I share this opinion 100%. You get tired and many times even we, through civil society, instead of being a fist, there are many cases where we will simply see another organization competitively and say, "Oh, ok I'll do as much as I can", while imagine if we were a "fist", united, and were on the same page, how much more we could have accomplished! Most importantly about our goal, which is supposed to help and educate and in fact, not to exist at all.

- That's what I've always been saying. You see, we're really on the same page because when I used to be asked, "How do you see the next 15 years? What is SKEP's goal?", and I'd say, "Not to exist". "But why wouldn't want to exist?" ... " There shouldn't be any reason for us to exist".

- Exactly.

- But what you said about competition is also a matter of attitude, that is, it is a very Greek attitude. In Greece, individually we work amazingly well, but we have not yet learned the importance of synergy and collaboration.

- No.

- In this effort, no one is excluded. So if we could all do it together, each one of us in the context of his/her own experience, that is, you have something to offer me, I have something to offer you.

- Of course.

- Even if we're together, we still don't know how to do things together. We say we are together, but it is another thing to actually be together. In other words, you have to be able to do things with the other person, otherwise you don't accomplish anything. And I wanted, because I feel I have this bond with you, to share this disappointment too, because it is also a part of life.

- Yes.

- And we often don't say it, but many times we want to throw in the towel. Many times, the next day is extremely difficult. Many times we say, "Shall I close up shop or shall I continue to fight?". In the last 15 years I have wanted to close it, 1000 times. I don't know what's holding me back... Something must be holding me, keeping me going.

- I'm looking for this reason, too.

- Exactly, we have to tell the truth sometimes. We have to tell our own truth, that we are doing our best, but at some point we can't do it alone.

- We began in 2014, as I mentioned before, we have trained over 25,000 people and yet we still do not have any constant funding, which would give us a feeling of stability, a sense of calmness, that, well, this is sustainable for us who are 100% invested in it, and we can do more things. In particular, I, who started this 8 years ago, have never received a salary either from the Labyrinth of the Senses or from NGO Motivation, because obviously I prefer to invest in the project itself, in the program itself, in the urban non-profit company itself, but we also do so many things. As I mentioned before, we are knocking on so many doors, chasing sponsors so much, that we are always on the run. So, my friends ask me "What are you doing?", and my classic answer is "I'm running". I run, run, run, but you get tired running and chasing.

- Yes, you get tired emotionally and psychologically.

- Yes.

- I mean, I also started SKEP 15 years ago. I quit my job. I am the president of the Board of Directors, I am not paid, never in these 15 years. Sometimes people look at me suspiciously because at SKEP we don't ask for civil programs, no governmental funding at all. The financing is private, it is only from companies in the context of corporate social responsibility or from foundations. However, I do not get paid and I have great anxiety at the end of every month to make sure our associates are paid, which is a huge anxiety.

- Of course.

- And the world doesn't really understand this. I, as President, do not get paid because it is prohibited by the NGO's legal statute, which is also wrong in my opinion. Because when I have to work 7 days a week, 10 hours a day for the last 15 years, I should have a salary to be able to continue my work.

- Of course, how else will it be sustainable?

- Exactly! I am of a certain age, you on the other hand, are young. How much longer can I continue? These are things that the world does not know, and I repeat that they must be said over and over again. When you have the time and inclination to be honest, why shouldn't we say "Our NGO's are doing a great, excellent job", but at what cost?

- The cost is huge and many times, at least through my own experience, I have worked in other companies, while at the same time in my free time, I also did actions and trainings within my organization. The other thing that isn't talked about at all, and it's something that at least I have experienced very strongly, is that many companies, even when they see on your resume that you've founded an NGO, they won't hire you because that company thinks that you are basically one foot in and one foot out and at any moment, since you have something else going on, it will hold you back. So, this is an obstacle for your career, any kind of career you want to pursue at the same time. You don't have the sustainability because you are NGO, but on the other hand you are also looking for other things in order to have sustainability in your life, because let's face it, nobody has ready money.

- What else can you do?

- Of course. And instead of this achievement being rewarded and considered prior work experience - it's not like I was at any other company, I've started my own company and have been running it for 8 years. And yet, I'm treated as a person who is either a junior associate, still, because it's also the age thing here, and now we're getting into other areas, but it's basically a very big risk, problem, and obstacle. I mean, it has stood in my way several times.

- I also believe something else. When you try to be hired in a certain position in a company, and you have established your own NGO, I don't think they are afraid that you will take time from your corporate work to spend on your own NGO, but that you will possibly try to claim a higher position with a higher salary. Let's face it, when you have founded an NGO, you cannot be a junior associate.

- Of course not.

- You have not only founded it, but also manage it. You cannot be a junior, let's be honest! One and one make two. So, I suspect they think you're going to ask for a bigger salary, a better

position, so there's some suspicion. And times are hard... But you're still young. I don't have the same expectations that you have, but you must have expectations. You owe it to yourself, that is, you do so many things for others, for society, and to be blunt, society owes you. And I don't mean that with any malice. But at some point, we need recognition, a "Thank you", a verification for our existence... we want it, we need it.

- And if not a "Thank you" and a verification, then at the very least equal treatment based on the skills and experience we have. Because if we have the same experience, but we got it from another private company, someone else's company, we certainly won't have the same treatment than if we had gotten that experience from our own NGO.

- I agree. Anyway, I think we have a lot more to say, my dear Gabriella. I would like to do another podcast as well. We touched on issues today that I didn't even expect we would touch on... But I think that because we are comfortable with each other that some things should be touched on and pinpointed just as we feel them. Gabriela, thank you very much for being with us today.

- Thank you very much Athena for the invitation.

- And of course we will be in touch.

Male Voice: Imagine a society that is not divided into "Us" and "Them". We are all part of the problem, we are all part of the solution.